

# Átutazóként

Mint aki egy kihűlt váróterem  
padján riad fel téli reggelen  
s a pirkadattól átvérző üveg-  
tető alatt a piszkos és rideg  
csarnok zugában feltápáskodik  
körülnéz és nem érti mért van itt  
mi ez a nyüzsgés és mi ez a lárma  
milyen nagyváros pályaudvarára  
került s ez a körötte lüktető  
tömeg mily bugyrokából buggyant elő  
mért lökdösődik és hová siet  
honnan fröccsennek szét a részegek  
bicskás vagányok bekecses kofák  
ingázók szabadságos katonák  
rikkancsok pályamunkások kopott  
disznóbőrtáskás hivatalnokok  
törülközőket áruló polyák  
batyus cigányok ténfergő diák  
papírzacskót durrogtató bolond  
pufajkás fáradt géppisztolyosok  
borostás vén csavargó lányanya  
soványka mellén síró kisbaba  
rendőrök szajhák prédikátorok  
mily óriási ágyék vagy torok  
okádja őket s mért futnak vakon  
ha parancsot recseg a megafon  
mért rajzanak milyen vonatra várnak  
miért vajúdnak és agonizálnak  
semmit sem ért csak nézi félszegen  
ahogy a szennyes messzi üvegen  
a hajnal romlott vére átszivárog  
s nem jut eszébe küldetés vagy átok  
sodorta erre s honnan jött hova  
merült miféle múltba otthona

(Baka István Égtájak célkeresztjén című kötetéből.)

← [Előző](#)  
[Következő](#) →